

prima instanță: N. Costăș

dosarul nr. 2ra-89/18

instanța de apel: A. Gheorghieș, E. Bejenaru, A. Toderaș

Î N C H E I E R E

10 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Gorbatii Stanislav împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 04 iulie 2017,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de reprezentantul societății cu răspundere limitată „Gloria-Qvarc”, avocatul Dmitrii Gubceac împotriva lui Gorbatii Stanislav, intervenient accesoriu societatea cu răspundere limitată „Gloria” cu privire la încasarea datoriei,

c o n s t a t ă :

La 21 martie 2016 reprezentantul societății cu răspundere limitată „Gloria-Qvarc” (în continuare – SRL „Gloria-Qvarc”), avocatul Dmitrii Gubceac a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Gorbatii Stanislav, intervenient accesoriu societatea cu răspundere limitată „Gloria” cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin contractul de vânzare-cumpărare nr.266 din 25 noiembrie 2013 SRL „Gloria-Qvarc” a transmis în proprietate SRL „Gloria”, în conformitate cu anexa nr.1 din 09 ianuarie 2014 la contractul respectiv, produsele petroliere motorină E5 și benzină A92 în cantitate totală de 2,5 tone în valoare totală de 40650 de lei, Gorbatii Stanislav avînd calitate de fidejutor.

Menționează că SRL „Gloria” se află în proces de insolabilitate, iar creanța confirmată și inclusă în tabelul definitiv al creanțelor nu a fost achitată.

Susține că, obligația de achitare a produselor petroliere urma a fi achitată pînă la 30 ianuarie 2014, însă stingerea creanței nu a fost executată în termenul stabilit.

Afirmă că s-a adresat pîrîtului cu reclamație pentru soluționarea litigiului pe cale extrajudiciară.

Solicită încasarea datoriei în mărime de 40650 de lei, dobînda de întîrziere în sumă de 17917, 85 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărîrea Judecătoriei Bălți din 01 februarie 2017 s-a admis acțiunea. S-a încasat de la Gorbatii Stanislav în beneficiul SRL „Gloria-Qvarc” datoria în sumă de 40650 de lei, dobînda de întîrziere în sumă de 17917,85 de lei, iar în total suma

de 58567,85 de lei. S-a încasat de la Gorbatîi Stanislav în beneficiul SRL „Gloria-Qvarc” cheltuielile compuse din taxa de stat în mărime de 1757 de lei, cheltuielile de citare a pîrîtului în sumă de 124,74 de lei, iar în total suma de 1881,74 de lei.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, din partea pîrîtului nu a fost executată obligația asumată prin contractul de vânzare-cumpărare. Totodată, instanța a conchis că SRL „Gloria-Qvarc” este îndreptățită de a pretinde încasarea de la Gorbatîi Stanislav datoria în mărime de 40650 precum și dobînda de întîrziere pentru perioada neexecutării obligațiunii corespunzătoare în mărime de 17917,85 de lei.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 04 iulie 2017 s-a respins apelul declarat de Gorbatîi Stanislav și s-a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 29 septembrie 2017 Gorbatîi Stanislav a depus cerere de recurs (înregistrată în Curtea Supremă de Justiție la 02 octombrie 2017) împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 04 iulie 2017, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale cauzei și a susținut că, în privința aceluiași persoane și aceluiași obiect există o hotărîre judecătorească irevocabilă la o sumă mai mică decît cea încasată, invocînd prevederile art. 140 alin. (1) din Legea insolvenței.

Consideră că, lipsește dovada recepționării reclamației cu privire la restituirea datoriei, iar intimatul nu dispune de dreptul de a pretinde la restituirea sumei datorate.

Susține că, sumele încasate au constituit obiect al acțiunii la momentul validării creanțelor la 02 februarie 2015.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele.

Conform art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Raportînd data deciziei Curții de Apel Bălți din 04 iulie 2017 (f.d.139-145) și data predării cererii de recurs (f.d.159-160) oficiului poștal – 29 septembrie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe plic (f.d.161), completul de admisibilitate conchide că calea de atac a fost exercitată în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, în privința aceluiași persoane și aceluiași obiect există o hotărîre judecătorească irevocabilă la o sumă mai mică decît cea încasată, invocînd prevederile art. 140 alin. (1) din Legea insolvenței, nu pot fi reținute, deoarece în speță nu sunt întrunite toate elementele identificabile ale autorității lucrului judecat întrucît din tabelul definitiv al creanțelor SRL „Gloria” nu se desprinde un raport obligațional dintre SRL „Gloria-Qvarc” și Gorbatii Stanislav.

Mai mult, recurentul deține calitate de fidejutor în contractul de vânzare-cumpărare nr. 266 din 25.11.2013, la caz fiind aplicabile prevederile art. 1156 alin. (1) din Codul civil care prevede că, în cazul neexecutării obligației principale, fidejutorul și debitorul sînt obligați solidar în fața creditorului dacă în contract nu este prevăzut altfel, or conform pct.2.4 din contractul de vânzare-cumpărare din 25 noiembrie 2013 (f.d.6) în cazul în care obligațiunea de plată a mărfii nu este executată de cumpărător în termenii stabiliți de prezentul contract, aceasta este

garantată de către fidejutor. Astfel, dispozițiile art. 140 alin. (1) din Legea insolvenței nu sunt aplicabile speței.

Din raționamentele descrise supra nu pot fi reținute nici cele invocate în recurs precum că intimatul nu dispune de dreptul de a pretinde la restituirea sumei datorate și că sumele încasate au constituit obiect al acțiunii la momentul validării creanțelor la 02 februarie 2015.

Cu referire la argumentele din recurs precum că la materialele cauzei lipsește dovada recepționării reclamației cu privire la restituirea datoriei, completul menționează că reclamația din 08 octombrie 2014 (f.d.9) expediată în adresa SRL „Gloria” și fidejutorului Gorbatii Stanislav a fost recepționată de ultimii la 15 octombrie 2014 reieșind din copia avizelor de recepție (f.d.10).

Completul constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor sunt similare cererii de apel (f.d.92-93) și constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de recurent care nu pot fi puse la baza recursului, deoarece vizează temeinicia deciziei instanței de apel și ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art.386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului. Ba mai mult, acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar normele juridice ce guvernează raportul juridic litigios au fost interpretate elocvent și aplicate just cu respectarea garanțiilor ce derivă din dreptul la un proces echitabil.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe.

Mai mult, completul de admisibilitate relevă că Gorbatii Stanislav a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

În acest sens, completul de admisibilitate reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera

recursul declarat de Gorbatîi Stanislav, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Gorbatîi Stanislav se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan